

MIJN KLEINE KOFFERTJE VOL DROMEN

Mariette Vanhalewijn



**tekeningen
Jaklien Moerman**

oog**o**ppel

© 2022 Oogappel/ Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Mariette Vanhalewijn

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

‘Een koffertje vol dromen’ en ‘Zebra, mag het wel?’
verschenen eerder in de bundel *Een koffertje vol dromen* (eerste druk 1980).
‘Het schoentje paste niet’, ‘De twee ezeltjes’ en ‘Kniezemiesje’
verschenen eerder in *Gaatjes in de hemel* (eerste druk 1978).

OMSLAGONTWERP | Peer De Maeyer
OMSLAGILLUSTRATIE | Jaklien Moerman
ILLUSTRATIES | Jaklien Moerman
VORMGEVING BINNENWERK | Peer De Maeyer

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 27578 4
D/2022/0034/42
NUR 277

Inhoud

4

**Een koffertje
vol dromen**

14

**Zebra,
mag het wel?**

18

**Het schoentje
paste niet**

24

**De twee
ezeltjes**

36

Kniezemiesje

Een koffertje vol dromen



JASMINA HAD EEN KOFFERTJE VOL DROMEN. Maar toen de kinderen in dat koffertje keken, zagen ze... niets. Het was leeg. En dat zat zo.

Jasmina woonde in een van die kleine, oude huizen in een van die smalle straten van een drukke stad. Iedereen in de buurt kende Jasmina. Ze woonde daar al heel lang. Grote mensen fluisterden wel eens dat Jasmina veel weg had van een heks.

Niet dat ze er zo uitzag. O nee, dat niet. Jasmina was een vriendelijk, vrolijk vrouwtje dat wel niet ouder leek te worden.

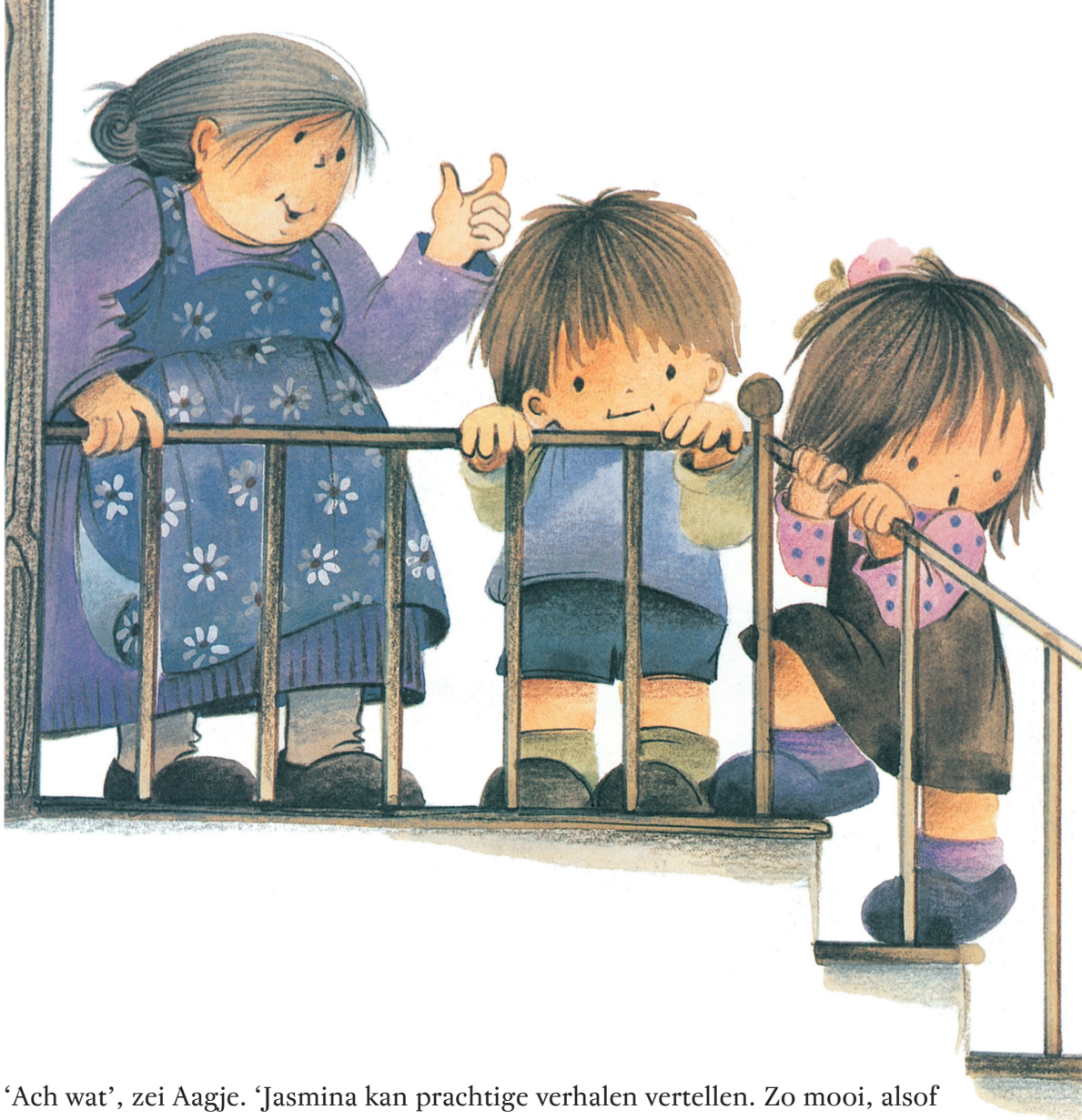
Maar 's avonds zagen de burens altijd licht branden op het zoldertje. Voor het vierkante raam in de dakpannen zagen ze grillige schaduwen bewegen. Dat kwam door de vlammen in het potkachelkje. Als het mooi weer was, stond het raam open. En dan kon je goed zien (als je scherp toekeek tenminste, wat de burens zeer zeker deden) dat Jasmina urenlang naar de hemel zat te kijken.



Dat was allemaal wel vreemd in een heel gewone buurt. Vandaar dat iedereen dacht dat er met Jasmina toch iets aan de hand was. Behalve de kinderen. Die konden Jasmina niet missen. Ze liepen bij haar in en uit en waren weg van haar prachtige verhalen.

‘Een noot? Een appel? Een koek?’ vroeg Jasmina, als ze op weg naar school snel even binnenwipten. Maar de kinderen wilden er alleen maar zeker van zijn dat Jasmina er was. Jasmina in het oude huis met een grote, blauwe bloemetjes-schort voor, die hen uitwuidde als ze wegrenden omdat ze op het plein de schoolbel al hoorden.

‘Jasmina heeft het mooiste huisje van de hele stad’, zei Aagje. ‘En prachtige potten heeft ze. Vol geurende kruiden. Het ruikt altijd zo lekker bij Jasmina...’
‘Misschien brouwt ze de hele dag wel toverdrankjes’, grinnikte Aagjes vader.



‘Ach wat’, zei Aagje. ‘Jasmina kan prachtige verhalen vertellen. Zo mooi, alsof ze overal zelf bij geweest is.’

‘Jasmina is, voor zover ik weet en voor zover grootvader weet, nooit ergens naartoe geweest’, zei haar vader fronsend. ‘Ze verzint maar wat, kind. Je moet je vooral niet door die verhalen om de tuin laten leiden.’

Aagje wist wel wat de grote mensen dachten en fluisterden. Ze geloofde er niets van. En zelfs al was het zo... Maar die zolder, waar Jasmina ’s avonds altijd zat, wat zou daar dan mee zijn?

Toen Aagje op zekere dag met haar vriendjes Seb, Jasper en Jorientje bij Jasmina zat, vroeg ze ineens: ‘Jasmina, we kennen het hele huisje. Alle kamers en ook de kelder, maar de zolder, daar zijn we nog nooit geweest!’

‘Die zolder is niets bijzonders’, zei Jasmina. ‘Maar als jullie die graag eens willen zien... Kom dan maar mee.’

De kinderen liepen achter haar aan, de smalle trap op. De treden kraakten en de deur van de zolder piepte een beetje. Dat vond Seb lekker griezelig. Maar verder was de zolder helemaal niet griezelig. Geen spinnenwebben, geen vloer-
muizen, geen bezemstelen of toverboeken...

Er stonden een bed, een tafel en een stoel bij het raam, en een kast. Tegen de oude balken hingen vele trossen kruiden.

‘Die moeten drogen’, zei Jasmina. ‘Dat duurt een tijd.’

